

עדנה פיינרו מדווחת על פסטיסל לוקארנו:

דיכאון בטעם שוקולד

כ. אן. שלא כמו בקאן, אין צורך בעניבות פרפר. אפילו לא בנשק להגנה עצמית מפני שורדייררכים וכייסיס-צוענים. אין גם צורך כאלות כדי להפריד את ההמונים כמו בכניסה לארמון הפסטיבלים, השמור היטב על-ידי היחידה המיוחדת ללוחמה כטרור של המישטרה הצרפתית. כאן לא צריך להבריך במסיכות עיתונאים רמויות מלחמות-השוורים, כשהפריימי הנרחף לזירה, ככל שיהיה מפורסם יותר, יצפה לספוג את החיצים המורעלים ביותר מאת המאטאדורים-עיתונאים המנפנים

הנה מן הטובים שהציגו גם בקאן וכברלין.

ערב ראשון: וודי אלן — ברודווי דני רוז — וכי אפשר להעמיד את וודי אלן בתחרות עם כימאים מתחילים? אי אפשר וגם לא צריך. לכן מוטב לקבל אותו בראש חוצות, מתחת לשמיים זרועי כוכבים, על אקרן ענק ולפניו לפחות כ-5000 איש.

ומה יפה יותר מאשר לסיים בערב האחרון: בערב קיץ יפהפה עם כל העם וציליל של דולבי בגירסה המלאה של הסרט הקלאסי כוכב נולד. כשקולה

ארכיטקט צעיר יליד העיר ושת נערות נחמדות הופך המינה את עורו לחלוטין. כל מה שצריך כדי לעשות את הניתוח הפלסטי הם כמה מאות מטרים של בר זהוב ובר שחור (ציבעי ההיכר של ציור כרדלס, הסמל הקבוע של הפסטיבל) וכמובן קצת דמיון. בעזרת הכדים האלה, שני אקרנים ענקיים, והשנה גם מערכת דולבי משוכללת, הופכת הגימנסיה האפורה לכמעט ריסנילנד. והעיקר — האלמנט האנושי המציף אותה בהמונים מבוקר עד ערב, סטורנטים וסתם צעירים, בני כל

האדיר של ג'ודי גארלנד יזיו גם את ההרים ממקומם? ובין הערב הראשון לערב התשיעי — בכיכר הגדולה — שמות גדולים של יוצרים מבוססים אחרים: נחשולי אהבה של ג'ון קאסנטס (שבשארל התקשו לעכלו) מתחת לוולקנו. מיכצע וירטואוזי נוסף של אלברט פיני בעיבוד של ג'ון יוסטרן לסיפור המפורסם של מלקולם לאורי; לשיא של צפייה הגיע הסרט עטור דקל הזהב של פסטיבל קאן האחרון פאריס-טכסאס. כשלפחות 7000 איש ראו אותו בכיכר. ועוד אלף בהקרנה נוספת שבאה להציל את הסרי המול מעלבון של הרגע האחרון. נוסף ל-4000 הכסאות המוצבים מדי ערב בכיכר — הוסיפו ספסלים ומושבים, בעלי הדירות המקיפות את הכיכר הומינו לבתיים את כל המישפחה והוציאו את כל הרהיטים למירפסת כדי שיוכלו לשבת עליהם ולהשקיף במתרחש מן הבית. הורים שוחרי קולנוע הביאו את ילדיהם עם הדובון ועם הכובה ופרשו להם שמכיכות למראשותיהם.

סיכונים בבימוי

א. בל להציג סרטים "על בטוח" זאת לא-החוכמה. זה לא הנימוק להעניק למנהל פסטיבל זה את עיטור ההעזה. לא פרסי קאן, וגם לא חמישיית סרטי היצ'קוק (המוצגת עתה בהצלחה אדירה בכל העולם).

מה עוד שבהקרנת ורטיגו נכחה כאן הסופרת פטרישיה הייסמית, הגרה

* סרט אחר יוצא דופן שהוצג בכיכר הוא סרט של הבימאי דניאל שמיידט. הנשיקה של טוסקה על בית ורדי. סרט תעודי על בית אבות שיסד המלחין האיטלקי לזמרי אופרה בדימוס. בניגוד למה שיכול היה להיות פאתטי ומעורר רחמים מתגלים הזמרים הוותיקים כאמנים מלאי שמחה.

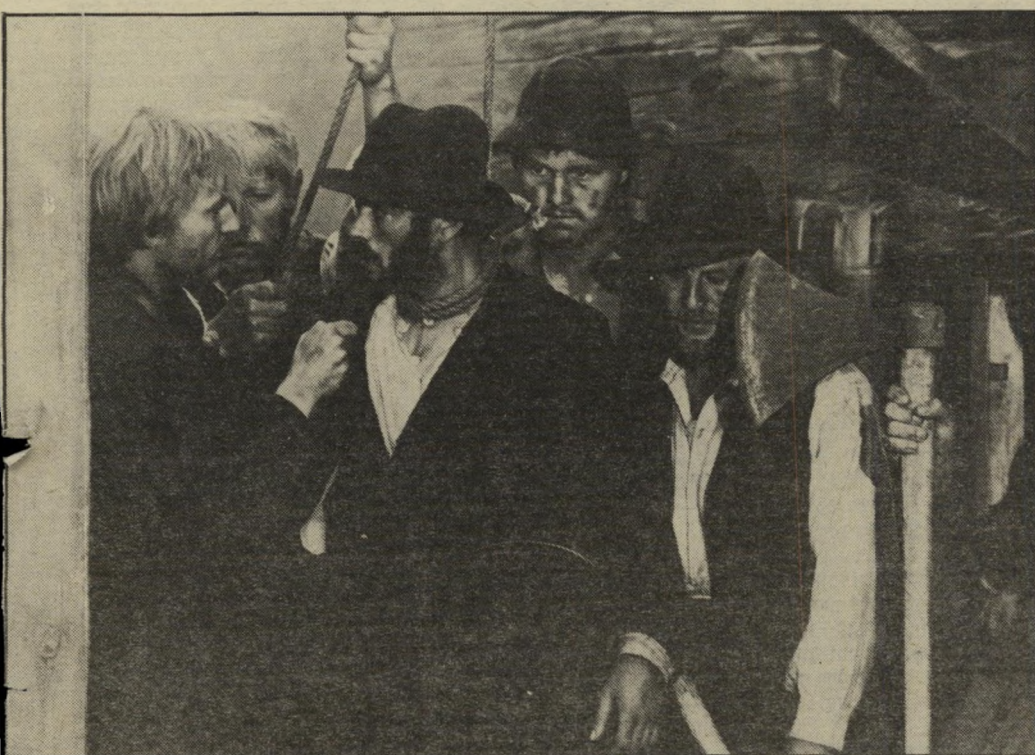

אותה מהונגריה של 1956. בוגוד בחברו הטוב ביותר. הפרס הראשון. ברדלס הזהב ניתן לזר יותר מנג'ערן האמריקאי והשני, ברדלס הכסף, למלך סין הצרפתי.

הפרס השלישי ברדלס הארד. הוענק לסרט האוסטרי ואלס הדנובה. על מורה שמאהבה האוסטרי מברית

בשאלותיהם צמאות-הרם ככמיטפחות אדומות. כאן אין צורך להתעטף בפרוות-שועל ולקחת טיפות-אף מן הבית כמו כברלין, של חודש פברואר. כי בלוקראנו, עיר הנופש השווייצית שלחוף לאגו מאג'ורה, חודש אוגוסט הוא הקיץ בעיצומו. אם כי הטמפרטורה רחוקה מלהזכיר את השרב הישראלי. מוג'האוור — כמו הבנקים והשוקולד — מתוק, מאוזן ובריא. שמש ממוזגת. שלא האירה במשך יותר מ-600 שנה אף זירת מלחמה אחת; אנשים שלווים ואיטיים, כגלי האגם שמרגתו הם אוכלים. אינפלציה היא מלה זרה לאזוניה של בני טיצינו (שווייץ האיטלקית — זו הסכיבה) הגם שהם שולטים לפחות בארבע שפות: אנגלית, צרפתית, איטלקית, גרמנית. בתוך השקט הזה, השפע הזה, והשלום הזה (העולים אפילו לשווייץ ציים על העצבים) מתנהל לו פסטיבל הקולנוע, אחד העתיקים בעולם. ואחד הנעימים הקיימים בו. הפסטיבל מתנהל בין הכיכר הגדולה, המרכזית והיחידה בעיר ושני בתי-קולנוע הסמוכים לה לבין בית-ספר תיכון שבכל ימות השנה נחשב אפילו לבניין מכווער: כמה מיבנים טרומיים ואולים-התעמלות ענקי. אך פעם בשנה, לתישעת הימים שבין ה-10 ל-19 באוגוסט, בעזרת

הגילים, כי הנעורים, כידוע, הוא עניין של מצב נפשי, ובמיקרה זה, מצב של סקרנות מתמדת — נהרים לראות סרטים. רוב הסרטים לא יגיעו לישראל, וספק אם יגיעו להרבה בתי-קולנוע מיסחריים בעולם. מרבית הסרטים נעשו על-ידי אנשים צעירים, מכל העולם ויש בהם תמיד אתגר למחשבה ו/או שפה חדשה ו/או יצירת פוסים אסתטיים חדשים ו/או דמיון והעזה ו/או כל תכונה אנושית אחרת המעידה על כך שהחברה אינה קופאת על שמריה, שהיא מתמודדת עם בעיות, שהיא מחפשת פתרונות ושיש לה עוד משהו להגיד, מעבר לשיחות העקרות המתנהלות על שולחן האומות המאוחדות, העושות את הכותרות של מהדורות החדשות אך לא תמיד את המתרחש בלבם של בני-אדם. ללוקארנו באים כדי להיווכח שיש עוד מה לחדש ובכל-זאת, כדי לא לקפח את היוצרים החשובים ואת הקולנוע המשוכלל, מציגים מדי ערב את החגיגה הגדולה בככר הגדולה. כאילו בא מנהל הפסטיבל, ריוויד סטרייף, להגיד — קהל טוב שלי, איתם הבוקר את עבודות הבוסר של ילדי מולדתכם. שווייץ, חיותם אחרי הצהריים בסרטים חדשים של פנים חדשות בקולנוע ההונגרי או האוסטרי, קיבלתם שעת-מחנך על ההיסטוריה של הסרט האיטלקי ועתה תטעמו ממטעמי העולם הגדול — שהכינו האשפים המומחים.

במהדורה שווייצית הופיע עו בסרט החטיפה. היתה זאת התרומה המקומית לפסטיבל. בתצלום: פייר קלמנטי (המזוקן במרכז) הוא החוטף שחור-השיער. ובני משפחת הנערה, שאותה חטף קלמנטי מכפרם של בהירי-השיער, באים לנקום ולתבוע את אחותם.